

Afgøres Da'wahs Interesser af Forstanden eller Shari'ah?

Bismillahir Rahmanir Raheem

Når mange af den muslimske Ummahs sønner, dem, som kaldes for islamiske tænkere, eller dem, der er involveret i islamisk arbejde, opdager at deres metoder, midler, og fremgangsmåder for ændring, og deres programmer, kortsigtede og langsigtede mål som de søger at gennemføre, modsiger den islamiske 'Aqidah eller Ahkam Shar'iyah (lovgivningen) så vælger de, hvad de mener er det "mest vigtige", med påstanden om, at Da'wahs interesser nødvendiggør dette.

En begivenhed gjorde mig meget irriteret, hvor en af de mere prominente og engagerede i islamisk arbejde, og endda betragtet som en repræsentant for arbejdet, sagde, mens han stod på Allahs Sendebuds ﷺ Minbar (talerstol): "Uanset om det er Halal eller Haram er vores engagement i de legislative valg, og vores indtræden i den lovgivende forsamling, i vores interesse".

Og en anden udtalelse, fra et andet sted, men på samme type af begivenhed, blev dette sagt: "Lad os ligge Ahkam Shar'iyah (islamisk lovgivning) til side, og bedømme den gavn, valget vil give vores nation", såvel som mange andre udtalelser som bærer samme budskaber og mere. Vi er ikke ligeså bekymret om ordlyden i disse udtalelser, som vi er om de meninger og opfattelser, som spredes gennem dem.

Hvis vi kigger nærmere på disse, og lignende ord og udtalelser, så vil vi opdage at de bygger dem på en fundamental opfattelse de bærer på og det er at Da'wahs interesser afgøres af forstanden og ikke af Shari'ah. Med andre ord, det der afgør gavn eller skade, er hvad deres sinde konkluderer og ikke det Allah ﷻ og Hans Sendebud ﷺ befaler. Uanset om deres udtalelser stemmer overens med Qur'anen og Sunnah eller ej, er det forstanden, og ikke Shari'ah, som har det sidste ord i afgørelsen af Da'wahs interesser. Det intellektuelle grundlag, hvorfra lovgivningen udspringer og hvorpå tanker er bygget, er forstanden ifølge dem, og ikke den islamiske 'Aqidah, hvor de er muslimer, som bærer den islamiske 'Aqidah, men de holdt op med at anvende den, udover de åndelige slogans, og nogle få juridiske (Fiqh) love, og etablerede ikke den islamiske 'Aqidah på den måde, som Allah ﷻ etablerede den, dvs. som et intellektuelt grundlag, hvorfra alle love og løsninger udspringer, og hvorpå alle menneskets tanker som eksisterer, eller endda muligvis kunne eksistere, bygger.

Tilbage til emnet om Da'wahs interesser, om de afgøres af forstanden, eller af Shari'ah, så er der to relevante eksempler som fandt sted i Profetens ﷺ liv. Det første eksempel er det der nåede os i Ibn Kathirs Tafseer af følgende Ayah:

﴿وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ﴾

"Afris ikke dem, som påkalder deres Herre om morgenen og om aftenen, som søger Hans tilfredshed." [MOQ al-An'am 6:52]

عَنْ خَبَابٍ فِي قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ "لَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ" قَالَ جَاءَ الْأَقْرَعُ بْنُ حَابِسِ التَّمِيمِيِّ وَعَيْبَةَ بْنِ حِصْنِ الْفَزَارِيِّ فَوَجَدُوا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَعَ صُهَيْبِ وَبِلَالِ وَعَمَّارِ وَخَبَابِ قَاعِدًا فِي نَاسٍ مِنَ الضُّعَفَاءِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَلَمَّا رَأَوْهُمْ حَوْلَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَقَرُوهُمْ فِي نَفَرٍ فِي أَصْحَابِهِ فَأَتَوْهُ فَخَلَوْا بِهِ وَقَالُوا إِنَّا نُرِيدُ أَنْ تَجْعَلَ لَنَا مِنْكَ مَجْلِسًا نَعْرِفُ لَنَا بِهِ الْعَرَبَ فَضَلْنَا فَإِنَّ الْوُدَّ الْعَرَبَ تَأْتِيكَ فَنَسْتَحْيِي أَنْ تَرَانَا الْعَرَبَ مَعَ هَذِهِ الْأَعْبِدِ فَإِذَا نَحْنُ جِنَّاكَ فَأَقِمُّهُمْ عِنَّا فَإِذَا نَحْنُ فَرَعْنَا فَأَقْعُدْ مَعَهُمْ إِنْ شِئْتَ قَالَ "نَعَمْ" قَالُوا فَأَكْتُبْ لَنَا عَلَيْكَ كِتَابًا قَالَ فَدَعَا بِصَحِيفَةٍ وَدَعَا عَلِيًّا لِيَكْتُبَ وَنَحْنُ قُعُودٌ فِي نَاحِيَةِ فَنْزَلُ جِبْرِيلَ فَقَالَ "وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ" الْآيَةَ فَرَمَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالصَّحِيفَةِ مِنْ يَدِهِ ثُمَّ دَعَانَا فَأَتَيْنَاهُ

Khabab sagde om Allahs ﷻ Ord, "Og afvis ikke dem...", at Al-Aqra' bin Haabis, og 'Uyaina bin Hisn, kom og så Allahs Sendebud ﷺ i selskab med Suhaib, Bilal, 'Ammar, og Khabab, siddende

sammen med de svage Troende; da de så dem omkring Sendebudet ﷺ, betragtede de dem som laverestående. Så tog de ham (Profeten ﷺ) til side, og sagde til ham: ”Vi vil gerne have dig til at afsætte en særlig tid til at sidde sammen med os, og lade araberne kende vores ære og status, for de arabiske delegationer kommer til dig, og vi er flove over at sidde med disse slaver, så hvis vi kommer til dig, så bed dem rejse sig, og når vi afslutter vores møde med dig, så sid med dem hvis du vil.” Så svarede han ﷺ: **”Ja (okay).”** De sagde: ”Skriv et brev for os”. Han ﷺ hidkaldte ’Ali ؑ som skribent. Så kom Jibreel ؑ ned, og åbenbarede denne Ayah: *”Og afvis ikke dem, som påkalder deres Herre”*. Så smed han ﷺ papiret, og hidkaldte os, og så kom vi hen til ham.”

Et andet eksempel er hvad blev berettet om Allahs ﷻ udtalelse, i al-Qurtubis Tafseer af denne Ayah:

﴿عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ﴾

”Han (Profeten ﷺ) rynkede på panden og vendte sig bort, da den blinde mand kom til ham.” [MOQ ’Abasa 80:1-2]

عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: نَزَلَتْ "عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ" فِي ابْنِ أُمِّ مَكْتُومٍ الْأَعْمَىٰ، أَتَىٰ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَجَعَلَ يَقُولُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرْتُدِّنِي، وَعِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ مِنْ عُظَمَاءِ الْمُشْرِكِينَ، فَجَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعْرِضُ عَنْهُ

’Aisha sagde: ”Denne Ayah, *”Han rynkede på panden og vendte sig bort”*, blev åbenbaret om Ibn Um Maktum, den blinde mand som kom til Allahs Sendebud ﷺ, og sagde, ”Åh Allahs Sendebud, vil du ikke undervise mig?” Hos Allahs Sendebud ﷺ var en af de noble fra Quraish, så Sendebudet ﷺ vendte sig bort fra ham.”

I det første eksempel ser vi, at Allahs Sendebud ﷺ var ivrig efter, at beskytte de magtfulde menneskers Iman blandt Quraish for hvad deres Iman kunne tilføje af styrke til Islam og Da’wah. Han ﷺ mente, at Da’wahs interesser nødvendiggjorde, at han gav Quraish lederne en speciel tid til at sidde sammen med dem, som var adskilt fra den tid, han sad sammen med de svage og fattige af muslimerne. Men han ﷺ blev irettesat.

I det andet eksempel vendte Profeten ﷺ sig bort fra Ibn Um Maktoom, som kom for at søge viden fra ham ﷺ. Men Ibn Um Maktoom var allerede Muslim, så at Profeten ﷺ vendte sig bort fra ham, var ikke på grund af arrogance, eller for at ydmyge ham, men det var derimod baseret på tillid til hans solide Iman, som han havde i forvejen, altså mente Allahs Sendebud ﷺ at fokus på de vantro Quraish var mere vigtigt for Da’wahs interesser. Der var mange situationer, som præsenterede sig for Profeten ﷺ, hvor han ikke besvarede dem, men i stedet ventede på Wahi (åbenbaring) som skulle informere ham om Allahs ﷻ Hukm fra over de syv himle. I situationen med Ibn Umm Maktoom er det Islams Hukm, at det var Fard (forpligtende) over Allahs Sendebud ﷺ, at give Da’wah til dem han kunne, og han forsøgte at give Da’wah til Quraish-lederne, hvilket (også) er Fard. Ibn Um Maktoom kom til ham og fik ikke sin retmæssige opmærksomhed, fordi Profeten ﷺ håbede på de indflydelsesrige Quraishs konvertering og Islam, skønt det også var Fard for ham ﷺ.

Men Allahs Sendebud ﷺ mente det, at undervise ham, var en mindre prioritet skønt den højeste prioritet var at undervise Ibn Um Maktoom idet han søgte viden. I denne situation valgte Profeten ﷺ den lavere prioritet fremfor den højere, og blev kritiseret og irettesat af Allah ﷻ, for ikke at vælge den højere prioritet.

Hvis dette er resultatet, ved at vælge den forkerte prioritet blandt to tydelige forpligtelser, hvor meget værre er det så at bruge forstanden til at lovgive, i anliggender relateret til Da’wah?

Og i eksemplet med Al-Aqra’ bin Haabis og ’Uyaina bin Hisn så besluttede Allahs Sendebud ﷺ at afsætte en særlig tid til at sidde sammen med dem, og en anden tid til at sidde med de svage blandt muslimerne, hvilket er en bestemt form for organisering af mennesker. Men Ordren blev nedsendt, for at opklare naturen af denne type af organisering som er at afvise dem der påkalder deres Herre om morgenen og aftenen, selvom denne organisering har til formål at fremme retledningen af de indflydelsesrige personer blandt folk.

Det er derfor tydeligt at Da'wahs interesser afgøres af Ahkam Shar'iyah (den islamiske lovgivning); det hører ikke ind under det, menneskets forstand afgør. Bedømmelsen af forpligtelser og opfordrede handlinger, skal baseres på Shari'ah (Qur'aen og Sunnah), og intet andet.

Som konklusion, skal muslimerne, dvs. deres retslærde, tænkere, ledere, og den generelle offentlighed, forstå denne shariamæssige sandhed. Alle deres handlinger, udtalelser og opførelse, og programmer, kortsigtede og langtsigtede formål, skal være vejledt af Allahs ﷻ Ahkam, dvs. Hans ﷻ påbud og forbud, og ikke af deres begrænsede sind, således at de kan gøre sig fortjent til æren i dette liv, og succesen i det Hinsides.

Vi beder Allah ﷻ om at gøre os til dem, som lytter til hvad der bliver sagt, og følger det bedste deri.

Og vores sidste ord er, Alhamdulillah Rabbi-l 'Aalameen.